

Nesud' - neznáš celý příběh!

V malé indiánské osadě žil starý muž se svým synem. Lidé k němu chodili pro radu, byl uznáván za nejmoudřejšího stařešinu až do dne, kdy se spustil řetěz podivuhodných událostí.

Onoho dne se muž vydal na lov se synem a vrátil se s nádherným hříbětem, které přišlo o matku. Hříbě vyrostlo v divukrásného hřebce. Všichni říkali: "Dědo, ty máš ale štěstí !"

"Štěstí? Možná ano, možná ne. Neznáme celý příběh !" odpovídal stařík.
"Co to říká, jak může pochybovat ?" divili se ostatní.

Náčelník kmene se dověděl o krásném hřebci a nabídl muži za něj deset svých nejlepších koní. Stařík však výměnu odmítl.
"Blázen !" komentovali dědovo rozhodnutí ostatní.

Jednoho dne hřebec zmizel. "Takové neštěstí !" lamentovali všichni.
"Možná neštěstí, možná štěstí, neznáme celý příběh", odpověděl muž.
"Pomátl se na rozum", soudili ostatní a přestali jej považovat za mudrce.

Za dva týdny se hřebec vrátil z hor a přivedl s sebou pět nádherných klisen.
"Ten děda má ale štěstí !" volali sousedé.
"Zda je to štěstí či ne, to ukáže život," odpověděl muž.
"Radostí mu přeskočilo !" domnívali se druzí.

Mudrcův syn začal klisny cvičit a jedna z nich jej shodila na zem tak, že si vážně zlomil nohu. Šaman prohlásil, že už nikdy nebude chodit jako dřív.
"To je hrozné, taková smůla !" litovali jej lidé. Ale děda zase mlel svou:
"Smůla ? Štěstí ? Kdo ví."
"Bolestí se zbláznil !" křičeli ostatní.

Druhého dne vstoupil kmen do války a všichni zdraví muži museli odejít do boje. Mudrcův syn kvůli svému zranění nikam jít nemohl. Z bitvy se nevrátil nikdo. A tak všichni říkali:
"Dědo, ty máš ale štěstí, my jsme přišli o muže a syny, taková tragédie. Jen ty máš vše, ten kuň byl pro tebe opravdu požehnáním."
"Tragédie nebo požehnání ? Neznáte stále konec příběhu."
"Šílenec, co chce ještě slyšet, když naši muži jsou mrtví !"

Zbytku kmene se zmocnila banda desperátů a zotročila je. Pracovali těžce, až živí záviděli mrtvým.

"Měl jsi, dědo, pravdu. Kéž bychom zemřeli v boji s našimi muži a syny !"

"Z hlediska přítomného okamžiku se to tak jeví, ale nesudte. Stále neznáte smysl příběhu. Už za okamžik to může být jinak."

Lidé se chtěli na starce vrhnout, ale zvenku se ozval válečný ryk. Objevili se jejich muži, které považovali za mrtvé a osvobodili je z otroctví. Dověděli se, že v boji nezemřeli, byli pouze zajati. Bylo to radostné shledání.

U večerního ohně si vzpomněli na dědova slova o tom, že nemají soudit, neznají-li příběh celý. Požádali jej, aby jim řekl, jaký tedy má ten příběh konec.

"Znát celý příběh znamená pozorovat jej ze všech čtyř úhlů, ze čtyř hledů."

Tím prvním je **pohled oběti** : ten vždy volá po odplatě.

Tím druhým je **pohled pachatele** : ten vždy tvrdí, že je nevinný, že mu nic jiného nezbyvalo.

Tím třetím je **pohled nezaujatého soudce**, který zná pohledy obou stran. Ví, že každý dělá to, co dělá, z nějakých vnitřních pohnutek. Kdyby vnitřní motiv pachatele nebyl dostatečně silný a z jeho hlediska ospravedlnitelný, pak by to prostě nedělal."

"Mluvil jsi o třech pohledech. Kdo by však mohl být tím čtvrtým účastníkem ?"

"Ten čtvrtý není z tohoto světa hmoty.

Čte vaše myšlenky, emoce a přivádí je do fyzického světa. Zná vaše pohnutky, vidí do vašeho svědomí. Hovoří neustále k vašemu já, ale vy mu nenasloucháte. Netušíte tudíž nic o příčinách událostí, i když denně bojujete s jejich následky. Nechápete jejich smysl, nevidíte v překážkách a potížích poselství od Boha. Míjíte každou příležitost něco pochopit, naučit se, duchovně vyrůst. Stále soudíte, ačkoliv vám život dokazuje, jak vrtošivé vaše soudy jsou. Vzpomeňte si na události kolem koně. Kolikrát jste o tomtéž řekli, že je to štěstí a vzápětí zase neštěstí !

Proto si zapamatujte: nic není náhoda, vše jste si připravili sami. Všechno se děje v pravou chvíli a na pravém místě. Proto cokoli přijímejte jako příležitost.

Proste tedy, abyste pochopili význam a příčinu událostí, proste o sílu a pokoru, abyste překážku překonali a proste o lásku, abyste neublížili a zachovali si slunce v duši.

Všichni jsme na cestě za Světlem. Každý si volí sám, jakou cestou půjde, zda oklikami, močály, černými roklemi, nebo přímo a rychle cestou srdce. Na konci se stejně jednou všichni sejdeme. Konec cesty a tedy i každého příběhu se jmenuje - **návrat domů - spojení s Bohem, se Světlem, s Láskou,** z níž jsme vzešli a již jsme.

Ten čtvrtý pohled, který je vždy prvním, je **Boží přítomnost v nás.**"